

Arrest

nr. 288 761 van 9 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C.WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. WARLOP en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 1 november 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 3 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 31 januari 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 1 december 2017 (RvV 1 december 2017, nr. X).

1.3. Verzoekster diende op 13 juni 2018 een tweede verzoek in om internationale bescherming.

1.4. De commissaris-generaal trof op 13 september 2018 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van dit tweede verzoek om internationale bescherming. Het beroep bij de Raad tegen deze beslissing werd verworpen in het arrest van 20 maart 2019 (RvV 20 maart 2019, nr. X).

1.5. Verzoekster diende op 3 mei 2019 een derde verzoek in om internationale bescherming.

1.6. De commissaris-generaal nam op 29 januari 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 29 september 2020 (arrest nr. X van 29 september 2020).

1.7. Verzoekster diende op 19 februari 2021 een vierde verzoek om internationale bescherming in.

1.8. Verzoekster werd op 10 juni 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) in voorafgaandelijk onderzoek, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.9. Op 29 juli 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) dewelke dezelfde dag ter kennis werd gegeven aan verzoekster. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op [...] 1974 geboren in Najaf, Zuid-Irak. U bent een sjiiitische moslima van Arabische origine. U groeide op in Kufa, in de wijk Jumuriyah. U studeerde tot het zesde middelbaar, maar heeft nooit gewerkt. U trouwde in mei 1996 met K. M. A. a.-A. en heeft vier zonen. Vier of vijf jaar na uw huwelijk begon uw echtgenoot op regelmatige tijdstippen alcohol te consumeren.

Uw echtgenoot werd agressief als hij dronken was en sloeg u. U heeft met uw familie overlegd en overwoog te scheiden. Een scheiding impliceerde echter dat u uw kinderen vanaf hun zevende levensjaar kwijt zou zijn. Telkens u ruzie had met uw echtgenoot ging u naar het huis van uw vader samen met uw kinderen waar u een week of iets langer verbleef. Uw vader bekleedde een voornaamse positie in uw stam en praatte met uw echtgenoot, maar het mocht niet baten. Eind 2014 begon de rekrutering voor “al-Hashd al-Shaabi” (Popular Mobilisation Units - PMU).

De vrienden van uw echtgenoot, zelf leden van Badr-militie, zetten zich in voor de rekrutering van jongeren. Uw echtgenoot wilde dat uw kinderen K. K. M. (CGVS [...] - OV [...]) en M. (CGVS [...] - OV [...]) zich eveneens aansloten. Jullie hadden het immers niet breed thuis en jullie zouden per zoon 600 dollar per maand ontvangen. U verzette zich tegen dit idee en in navolging van u weigerden uw kinderen eveneens zich aan te sluiten. Uw echtgenoot werd kwaad en zei dat u het recht niet had om u tegen zijn beslissingen te verzetten, hij was immers het gezinshoofd. U vertrok met uw kinderen naar het huis van uw vader.

*Na een tweetal weken keerde u weer terug naar huis. Na een tijdje kwam hetzelfde onderwerp terug ter sprake, jullie maakten weer ruzie en u ging terug naar het huis van uw vader. Op 15 februari 2015 heeft uw echtgenoot uw zoon K. in zijn gezicht geslagen waardoor de jongen vier tanden verloor. Het pendelen tussen de huizen van uw echtgenoot en uw vader ging zo door tot augustus 2015. Uiteindelijk besloten K. en M. zich alsnog aan te sluiten bij Hashd al-Shaabi. Uw zoon K. vertelde aan zijn vriend H. dat hij zich ging aansluiten bij Hashd al-Shaabi. H. meldde dit aan zijn vader M.J.. Deze laatste wilde jullie helpen en hij stelde voor dat jullie het land zouden verlaten. Hij besloot bovendien voor u en uw vier zonen tickets naar Turkije te boeken, elk ter waarde van 400 dollar. Vervolgens stopte hij uw zoon K. nog eens 1.500 dollar reisgeld toe. U hoefde het niet terug te betalen. M. J. had contacten in Turkije die jullie opvingen en jullie verdere reis regelden. Ook deze kosten nam hij voor zijn rekening. U verliet Irak samen met uw vier kinderen op 11 oktober 2015 met het vliegtuig vanop de luchthaven van Najaf. U landde in Istanbul en reisde vervolgens verder naar Izmir. U stak de zee over naar Griekenland en zette uw reis verder via de Balkanroute naar België. U kwam aan in België op 1 november 2015 en diende hier op 3 november 2015 een **eerste verzoek om internationale bescherming** in. Dezelfde dag is uw man, samen met vrienden van Hashd al-Shaabi, naar het huis van uw ouders gegaan op zoek naar u en uw vier kinderen.*

Hij was erg kwaad omdat u zijn eer zou geschonden hebben door zonder zijn toestemming het land samen met de kinderen te verlaten. Nadien vond er nog een onderhoud plaats tussen de 'sheikhs' van uw stam en die van uw echtgenoot. Uw stamhoofd besloot om jullie niet te beschermen. U heeft immers niet alleen de eer van uw echtgenoot, maar ook die van de stam zelf, geschonden. Uw vader stierf ten gevolge van prostaatkanker op 12 december 2015.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u de originele paspoorten van u en uw vier kinderen neer, de originele identiteitskaart van u en uw drie zonen, een kopie van de identiteitskaart van M.J., een verklaring van M.J. over zijn geleverde diensten, een bewijs dat uw zoon behandeld werd in het ziekenhuis voor zijn tanden (één van Irak en één van België), een overlijdensakte van uw vader, een overlijdensbewijs van uw vader, een psychologisch verslag over uw mentale toestand, een document waaruit blijkt dat het pensioen van uw vader op naam van uw moeder gestort wordt. U stuurde nog een verklaring over de stammenbijeenkomst alsook de identiteitskaart van S. H. A. K. A.-H. door per mail op 31 oktober 2016.

Op 1 februari 2017 werd u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend wegens de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven. De beslissing van het CGVS werd op 1 december 2017 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). U ging niet in cassatieberoep.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 13 juni 2018 een **tweede verzoek om internationale bescherming** in. U stelde dat uw problemen nog steeds actueel zijn en dat uw broer J. op 10 mei 2018 werd vermoord door onbekenden. Dit voorval toont aan dat u nog steeds vervolgd wordt, zo stelde u.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende stukken voor: een originele huwelijksakte en kleurenkopieën van een klacht bij de politie en van een overlijdensakte van J..

Op 13 september 2018 besloot het CGVS tot een niet-ontvankelijkheidsbeslissing van uw volgend verzoek. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 20 maart 2019 door de RvV verworpen.

U, die het Belgische grondgebied niet verliet, diende op 3 mei 2019 een **derde verzoek om internationale bescherming** in. U hield vast aan uw voorgaande verklaringen en herhaalde nog steeds te vrezen voor uw echtgenoot. Daarnaast ontwikkelde er zich een nieuw probleem. Twee maanden na uw aankomst in België leerde u een Iraakse man kennen. U vroeg hem de weg in Brussel, waarna hij u zijn telefoonnummer gaf. Indien u zijn hulp nodig had, mocht u hem altijd bellen. Jullie spraken nog enkele keren af en werden verliefd. Toen uw vriend een verblijfsstatus verkreeg, bleek dat hij een vrouw en kinderen had en hen naar België wilde laten overkomen. Hoewel hij u ook na de aankomst van zijn vrouw wilde blijven zien, besloot u eind 2017 om een einde te maken aan de relatie. Hij belde u wel nog regelmatig. In februari of maart 2019 was uw jongste zoon M. met uw gsm op 'facebook messenger' aan het praten met zijn neef, de zoon van uw oudste broer A.. Terwijl hij screenshots van een spelletje naar zijn neef verstuurde, verzond hij per ongeluk ook een foto van u met uw vriend aan zee. Zijn moeder, uw schoonzus, ontdekte deze foto en toonde de foto aan uw broer A.. A. belde u nog diezelfde dag en beschuldigde u ervan niet religieus te zijn, geen sociale waarden te hebben en geen schaamte te kennen. Omdat u geen woord zei, legde hij uiteindelijk dicht en vertelde hij uw zus dat hij u nooit meer wilde zien, u zou verstoten en vermoorden als hij u zou zien. U werd hiervan op de hoogte gebracht door uw zus.

Sinds die dag heeft u uw broers nooit meer gehoord. Diezelfde dag werd uw oudste zoon, K., door een vrouw gecontacteerd via een valse facebookpagina. Zij zou hem gezegd hebben dat zijn moeder een relatie had en dat er foto's van zijn moeder met die man naar zijn oom A. werden verzonden. Toen hij u met deze aantijgingen confronteerde, ontkende u ten stelligste. Uw zoon geloofde u echter niet. Hij verliet het huis en woont sindsdien bij vrienden. U vermoedt dat K. werd gecontacteerd door uw schoonzus. Zij heeft u om de één of andere reden altijd gehaat. Dat u een relatie heeft gehad, wilt u te allen prijze geheim houden voor uw kinderen.

Ter staving van uw derde verzoek legde u kopieën neer van de foto van u en uw vriend aan zee en van een familiefoto waarmee u het conservatieve karakter van uw familie wilt aantonen.

Op 31 januari 2020 besliste de Commissaris-generaal in het kader van uw derde verzoek in uw hoofde tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille

van de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven. De RvV bevestigde deze beslissing in haar arrest van 20 september 2020.

U, die verklaarde het Belgische grondgebied niet te hebben verlaten, verzocht op 19 februari 2021 een **vierde keer om internationale bescherming**. U volhardt thans in uw voorgaande verklaringen en stelt dat u in het kader van uw eerdere verzoeken telkens de waarheid vertelde. Bijkomend verklaart u thans dat uw jongste zoon M. (O.V. [...]) niet de zoon van uw echtgenoot is. U werd eind 2004 in Irak verkracht door A., de broer van uw man. U raakte tengevolge deze verkrachting zwanger. U heeft dit in Irak nooit aan iemand verteld uit schrik voor de gevolgen. Reeds in Irak vertoonde M. echter fysieke gelijkenissen met zijn echte vader, i.c. uw schoonbroer A.. Uw man maakte hier toen soms al opmerkingen over, maar u kon dit altijd afwimpelen. U vluchtte uiteindelijk weg uit Irak met uw kinderen, dit omwille van het feit dat uw echtgenoot wilde dat uw zonen zich bij Hashd al-Shaabi zouden aansluiten. M. was op dat moment nog maar 8 jaar oud. U keerde sindsdien niet meer terug naar Irak maar in de periode dat u hier bent, worden de fysieke gelijkenissen tussen M. en A. almaar duidelijker. U stelt dat M. een kopie is van A. en, ingeval van een terugkeer naar Irak, zal éénieder die M. op straat ziet lopen direct zien dat A. zijn echte vader is. Ook uw zonen hier merken de verschillen tussen hen en 'hun broer' op en zeggen vaak dat M. niet op hen lijkt. Ook uw moeder en zus, met wie u om de 2 à 3 dagen contact heeft, wijzen er vaak op dat M. meer en meer op zijn 'oom' begint te lijken. U bent ervan overtuigd dat uw man, ingeval u naar Irak terugkeert met M., deze gelijkenissen ook zal zien en direct een DNA-test zal willen uitvoeren. Wanneer vervolgens aan het licht zal komen hoe de vork in de steel zit, dan zullen u en M. direct vermoord worden door uw man. U vreest ook door uw zonen hier te worden vermoord wanneer zij de waarheid zouden te weten komen. Uw zonen mogen nooit te weten komen wat u in het kader van uw vierde verzoek heeft verteld. U merkt nog op dat u dit alles nooit eerder heeft durven aanbrengen, juist om te vermijden dat dit ooit aan het licht zou komen.

Gezien uw eerdere verzoeken telkens werden afgewezen zag u echter geen andere mogelijkheid. U wil kost wat kost een terugkeer naar Irak vermijden.

U legde geen documenten neer tijdens uw persoonlijk onderhoud. Na het persoonlijk onderhoud bezorgde uw raadvrouw via mail, d.d. 15/6/2021, nog volgende stukken: een uittreksel uit het burgerlijk register op naam van uw echtgenoot, een attest van het Directoraat van burgerlijke zaken op naam van uw echtgenoot, foto's van uw zonen, uw schoonbroer A. en uw echtgenoot.

Uw zonen A. (O.V. [...]) en M. dienden op 15 december 2020 elk een verzoek in eigen naam in.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen, afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), blijkt dat u uitdrukkelijk te kennen gaf dat u voor uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) een vrouwelijke dossierbehandelaar verkoos alsook de bijstand vroeg van een vrouwelijke tolk (zie vragenlijst 'Bijzondere Procedurele Noden' in administratief dossier). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal en werd u tijdens uw persoonlijk onderhoud gehoord door een vrouwelijke dossierbehandelaar en bijgestaan door een vrouwelijke tolk.

U haalde voorts, zowel bij de DVZ alsook bij het CGVS, aan astma en suikerziekte te hebben, pijn te hebben aan uw schouder en 'nog andere kwaaltjes' te hebben. U verduidelikte echter nergens welke 'andere kwaaltjes' u precies heeft. Evenmin gaf u aan op welke wijze deze het standaardprocedureverloop in het gedrang konden brengen. Hetzelfde kan worden opgemerkt voor de schouderpijn die u aanhaalde (zie DVZ 4de VIB, vraag 12 en CGVS p. 2). Wat uw astma en suikerziekte betreft moet worden opgemerkt dat hier tijdens uw persoonlijk onderhoud rekening mee werd gehouden. U werd bij aanvang van het gehoor meegedeeld dat er pauze zou voorzien worden maar er werd benadrukt dat u hier ook zelf om kon vragen indien u hier nood aan had (zie CGVS p. 2).

U vroeg of u tijdens het persoonlijk onderhoud uw puffer met medicatie voor uw astma kon gebruiken, iets wat u ook werd toegestaan (zie CGVS p. 2). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud last bleek te

hebben van uw ademhaling, werd u direct gevraagd of alles in orde was en werd u gevraagd of u pauze wou. U antwoordde bevestigend en er werd een pauze ingelast. Na de pauze werd opnieuw gevraagd hoe het met u ging en of u zich beter voelde. U antwoordde bevestigend. U werd tevens gevraagd of u iets wilde drinken. Hier gaf u aan dat u, omwille van de medicatie die u neemt voor uw suikerziekte, beter niet teveel water drinkt omdat u dan teveel naar toilet moet. U werd erop gewezen dat dit op zich geen probleem zou zijn en er werd u nogmaals benadrukt dat u om pauze kon vragen wanneer u hier nood aan had of naar het toilet kon wanneer nodig (zie CGVS p. 8). Op het einde van het gehoor, wanneer u het opnieuw wat benauwd bleek te krijgen, werd u voorgesteld dat u buiten het gehoorlokaal kon wachten tot uw advocaat klaar was met haar opmerkingen indien u dit wenste. U stelde dat dit niet nodig was, waarop u nog werd gerustgesteld dat het hoe dan ook niet lang meer zou duren (zie CGVS p. 16).

Kan hier tot slot nog worden opgemerkt dat u, mede dankzij bovengenoemde maatregelen, in staat bleek deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud, de u gestelde vragen te begrijpen en te beantwoorden en uw relaas uit de doeken te doen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

U verklaarde in het kader van onderhavig verzoek niet naar Irak te kunnen terugkeren uit vrees voor uw leven. Uw jongste zoon M. is immers niet de zoon van uw man. U werd in Irak verkracht door uw schoonbroer A. en raakte hierbij zwanger van M.. Nu M. ouder wordt, worden de fysieke gelijkenissen tussen uw zoon en uw schoonbroer alsmaar duidelijker. In geval van een terugkeer naar Irak zal iedereen dan ook direct doorhebben dat niet uw man K., maar wel uw schoonbroer A., de vader is van M.. Uzelf alsook uw zoon M. lopen bijgevolg het risico te worden gedood door uw echtgenoot. U wijst er ook op dat u verstoten bent door uw stam en dat zij noch uw broers u zullen beschermen in geval van een terugkeer. U vreest tevens uw zonen hier indien zij zouden weten dat M. niet hun echte broer is.

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden aangehaald moet worden opgemerkt dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde.

Allereerst moet worden opgemerkt dat u pas nu, in het kader van uw vierde verzoek om internationale bescherming, voor het eerst melding maakt van het feit dat uw zoon M. niet de zoon van uw man is en dat u omwille hiervan zowel voor uw eigen alsook M.s leven vreest in geval van een terugkeer naar Irak. Dit is wel heel opmerkelijk.

U verblijft reeds sinds 2015 in België en diende voorafgaand al drie verzoeken in. In elk van deze voorgaande verzoeken besliste de Commissaris-generaal dat u niet in aanmerking kwam voor het bekomen van internationale bescherming. Bovendien werden deze weigeringsbeslissingen ook telkenmale bevestigd door de RvV. U liep aldus herhaaldelijk het risico naar Irak te worden teruggeleid. Dat u, rekening houdende met de Iraakse context, schrik heeft dat aan het licht zou komen dat uw zoon M. in feite de zoon is van uw schoonbroer kan tot op zekere hoogte worden aangenomen. Echter, dat u pas nu, 6 jaar na uw aankomst in België, en nadat u telkens in kennis werd gesteld dat u geen internationale bescherming kon toegekend worden én hierbij ook telkens omstandig werd gemotiveerd dat u naar Irak kon terugkeren, opwerpt dat u niet alleen voor uzelf maar ook voor uw zoon M. zijn leven vreest, is niet ernstig. Dat u dit element niet eerder aanhaalde is eens zo bevreemdend gelet op het feit dat uw vorige drie verzoeken, en bijgevolg ook de weigeringsbeslissingen die telkens werden genomen, ook uw zoon M., die als minderjarige aan uw dossiers werd toegevoegd, betroffen.

Dat u aldus jarenlang het risico nam dat u, alsook uw minderjarige zoon, de persoon die mee het voorwerp uitmaakt van uw huidig verzoek, naar Irak zouden worden teruggeleid waar hij, zoals u thans beweert, direct zal worden vermoord, kan hoegenaamd niet worden begrepen.

Het mag in dezelfde lijn voorts ook ten zeerste verbazen dat u net nu, in het kader van uw vierde verzoek, en dit op een moment dat uw zoon M. een eerste eigen verzoek in eigen naam indiende - zijn verzoek wordt nu aldus individueel en op zijn eigen merites beoordeeld en de beslissing die in uw hoofde zal volgen geldt niet meer automatisch voor hem - wél besliste om dit element aan te brengen.

Kan hier bijkomend nog worden opgemerkt dat u ook pas op 19 februari 2021, zijnde vijf maanden nadat de RvV ook in het kader van uw derde verzoek besliste uw beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS te verwerpen, besliste een vierde verzoek in te dienen. Dat u hier opnieuw gedurende ettelijke maanden de keuze maakte om, ondanks uw beweerde vrees, illegaal op het Belgisch grondgebied te verblijven en het risico liep naar Irak te worden uitgewezen, is weerom niet aannemelijk mocht uw verhaal op de waarheid berusten. U hierop gewezen en gevraagd waarom u niet eerder een nieuw verzoek indiende, haalt u aan dat u tot op heden twijfelt uit schrik dat uw geheim zou uitkomen. U herhaalt nogmaals dat u vreest voor uw zoon M. (zie CGVS p. 15 en 16).

Uw antwoord indachtig mag het dan ook wel ten zeerste verbazen dat ook uw zoon M. zelf pas op 15 december 2020 in eigen naam zijn eerste verzoek indiende. Daar hij, zoals hierboven werd aangehaald, als minderjarige in het kader van uw derde verzoek nog mee onder uw procedure viel en hij aldus eveneens sinds 29 september 2020 het risico liep naar Irak te worden teruggeleid, kan logischerwijs verondersteld worden dat u hem al eerder zou hebben aangemaand een eigen verzoek in te dienen om een eventuele terugleiding naar Irak te vermijden.

Dat u nu pas met dit element op de proppen komt, is ook opmerkelijk in het licht van uw verklaringen dat uw moeder, alsook uw echtgenoot, nog vóór uw vertrek uit Irak in 2015, reeds opmerkingen maakten over de fysieke gelijkenissen tussen M. en uw schoonbroer A.. M. was toen pas 8 jaar oud maar uw echtgenoot merkte toen al op dat M. 'op zijn broer lijkt'. Ook uw moeder maakte gelijkaardige opmerkingen en stelde toen al uitdrukkelijk 'dat M. een kopie van zijn oom is' (zie CGVS p 6). Indien de gelijkenissen tussen uw zoon en uw schoonbroer toen al zó treffend waren, kan niet worden begrepen dat u hierover voordien nooit eerder iets gezegd heeft. Dat u niet zou hebben stilgestaan bij het feit dat de gelijkenissen allicht nog duidelijker zouden worden naarmate uw zoon ouder werd, is niet aannemelijk. Minstens moet u doorheen de jaren dat u in België verblijft en uw zoon ouder en, zoals u het zelf benoemde 'meer man' werd, de toenemende gelijkenissen hebben opgemerkt. U merkt hier immers zelfs op dat zij die A. kennen direct zullen weten dat hij de vader is van M. wanneer ze uw zoon zien (zie CGVS p.5 en 7). Dat u aldus de voorkeur gaf aan het jarenlang herhaaldelijk aanbrengen van ongeloofwaardige asielmotieven en nimmer melding maakte van de feiten die u thans aanhaalt, is niet ernstig indien zowel u alsook uw zoon bij een terugkeer direct zullen gedood worden, zoals u verklaart.

Dat u angst heeft, dan wel zich schaamt om deze zaken aan te brengen, kan worden begrepen. U doorliep hier echter al verschillende keren de asielprocedure waarbij u telkens werd gewezen op de vertrouwelijkheid van uw verklaringen. U had ook in het kader van elk van uw verschillende verzoeken bijstand van een advocaat ten aanzien van wie u eveneens melding kon maken van de thans aangehaalde feiten, minstens uitdrukkelijk kon aangeven dat hetgeen u meemaakte 'heel gevoelig' is én dat u ten allen koste wilde vermijden dat uw zonen hiervan weet zouden krijgen. Het verzoek om internationale bescherming is overigens sowieso een uitdrukking van vertrouwen in de instanties van het land waar u uw verzoek indient. Het kan aldus geenszins overtuigen dat u keer na keer met een ander ongeloofwaardig verhaal kwam aanzetten, hierbij nimmer verwijzend naar de essentiële elementen die u thans naar voor schuift, en dit louter uit schrik. Het komt aan u, een verzoeker om internationale bescherming, toe om álle elementen die mee aanleiding gaven tot uw vlucht uit uw land van herkomst, dan wel een terugkeer onmogelijk maken, zo duidelijk mogelijk en direct kenbaar te maken en dit vanaf het moment dat u internationale bescherming aanvraagt. Gezien u nog voor uw vertrek uit Irak opmerkingen kreeg over de gelijkenissen tussen uw zoon en uw schoonbroer en u aldus toen al moet geweten hebben dat deze gelijkenissen zich verder zouden manifesteren, kan uw schrik schaamte niet volstaan om het laattijdig aanbrengen van dit element te verschonen.

Bovendien kan ook niet worden ingezien hoe u zichzelf, dan wel uw zoon M., zou hebben kunnen beschermen door deze feiten te verzwijgen. Door het niet aanbrengen van deze gebeurtenissen zal M. immers plots niet meer of minder op A. lijken. Dit zeker gezien u thans ook een vrees voor uw andere zonen, die allen hier bij u in België verblijven, inroept (zie CGVS p. 5).

Het is overigens opmerkelijk te moeten vaststellen dat u in het kader van uw derde verzoek - u haalde toen plots een geheime relatie aan die u al vier jaar in België zou hebben - exact hetzelfde argument naar voor schoof en eveneens het laattijdig vermelden van deze relatie poogde te vergoelijken door op te merken dat u schrik had dat uw zonen uw verklaringen zouden kunnen inkijken en zo van uw relatie zouden worden ingelicht (zie NPO 3de VIB p. 17).

Ook volgende bevindingen halen de waarachtigheid van uw relaas verder onderuit. Zo haalt u thans ook een vrees aan voor uw zonen die hier bij u in België verblijven. Als zij te weten zouden komen wat er gebeurde en dat M. niet hun echte broer is, dan gaan ze zowel u alsook M. vermoorden, zo stelt u (zie CGVS p. 5). Uw zonen maken overigens nu al opmerkingen dat M. niet op 'jullie' lijkt. Ook mensen hier maken soms opmerkingen over de verschillen tussen M. en uw andere zonen (zie CGVS p. 6 en 12). Echter, even later stelt u dan dat, zolang u hier bent, niemand het zal doorhebben. Zolang u hier blijft zullen uw zonen ook niet doorhebben dat M. specifiek op hun oom A. lijkt (zie CGVS p. 6 en 14). U verduidelijkt dat uw zonen al 6 jaar hier zijn, ze zouden hun oom niet eens meer herkennen als ze hem op straat tegenkomen, zo vervolgt u (zie CGVS p. 14). Dit houdt totaal geen steek. Immers, uw zoon K. was 18 jaar, M(x) was 15 jaar en A. was 12 jaar toen jullie Irak verlieten. Dat u zonen, dan toch minstens K., geen enkele herinnering meer zou(den) hebben aan hun oom langs vaderszijde en hem niet meer zou(den) herkennen als hij hem op straat zou(den) tegenkomen, kan niet worden aangenomen. Dat K., alsook uw andere zonen, aldus enkel zou(den) zien dat M. niet op hen lijkt, maar de gelijkenissen niet zou(den) zien met de in Irak verblijvende oom is dan ook niet ernstig. U heeft tot op heden een goed contact met uw zonen hier. K. woont alleen, maar jullie hebben contact en hij komt jullie bezoeken. Uw overige drie zonen wonen bij u. Op geen enkel moment kende u tot op heden problemen met uw zonen omwille van de zo sterke gelijkenissen tussen M. en uw schoonbroer. Dat de gelijkenissen aldus zo groot zijn dat iedereen het direct zal doorhebben ingeval van een terugkeer naar Irak, kan in het licht van bovenstaande niet worden volgehouden.

Ook uw eigen gedragingen spreken zulks, alsook uw beweerde vrees, overigens ten stelligste tegen. Het is opmerkelijk vast te stellen dat u tot op heden om de 2 à 3 dagen via **videochat** contact heeft met uw moeder en zus in Irak. Ook uw vier kinderen hebben op die manier, via videochat, contact met uw familie in Irak. U verklaarde hierbij aanvankelijk dat er zeker contact is met hun oma - uw moeder. Het gaat hier wel over toevallige contacten in die zin dat uw moeder u dan tijdens jullie gesprekken vraagt waar M. en A(x) zijn waarna u hen dan roept en ze met elkaar praten. M. en A(x) hebben bovendien meer contact op die manier met uw familie en ze komen zwaaien voor de camera (zie CGVS p. 3). Rekening houdende met uw beweringen dat uw moeder reeds in Irak vóór uw vertrek opmerkte dat M. een kopie is van zijn 'oom', er ook nu herhaaldelijk zulke opmerkingen worden gemaakt én dat de gelijkenissen ondertussen zo sterk zijn dat wie hen beiden kent het direct zal doorhebben dat ze in feite vader en zoon zijn, kan hoegenaamd niet worden begrepen dat u M. überhaupt via videochat contact laat hebben met uw familie. U sprak uzelf hierover overigens ook tegen. In tegenstelling tot wat u eerst verklaarde, i.c. dat M. en A(x) meer contact hebben, dat u hen roept als uw moeder naar hen vraagt en dat ze dan met elkaar praten (zie supra), laat u plots een ander geluid horen en stelt u dat u M. niet laat zien als u aan het videochatten bent met uw familie, alleen zo 'vlug vlug'. U voegt er nog aan toe dat u in shock was toen uw moeder zei dat M. een kopie van zijn oom is. Dit strookt dan weer niet met het feit dat u ook al in Irak, vóór uw vertrek, dergelijke opmerkingen van uw moeder te horen kreeg én M. hoe dan ook in beeld laat komen zodat uw familie hem kan zien (zie CGVS p. 6 + zie supra).

U voorts gevraagd naar het risico dat uw andere zonen via videochat de opmerkingen van uw familie zouden kunnen horen en dan makkelijk zelf zouden kunnen achterhalen hoe het echt zit, zeker gezien uw zonen zelf ook al opmerkingen maakten over de verschillen tussen henzelf en M., werpt u op dat u vermijdt dat er contact is tussen M. en uw familie als uw andere zonen in de buurt zijn (zie CGVS p. 14). Gezien de leeftijd van uw zonen beschikken deze hoogstwaarschijnlijk wel over een eigen tablet of gsm - in elk geval hebben ze alle vier een account op sociale media dus moeten ze wel degelijk over enig middel beschikken om op hun sociale media te kunnen (zie CGVS p. 4) - lijkt de kans evenwel niet onbestaande dat zij ook zelf uit eigen beweging contact kunnen opnemen met uw familie. U hierop gewezen antwoordt u dat ze dit niet doen, dat ze bezig zijn met hun eigen leven. U voegt er nog aan toe dat u niet wil dat M. met uw familie in contact komt (zie CGVS p. 14). Dit druist evenwel in tegen wat u eerder hieromtrent aanhaalde. Vervolgens, en helemáál in tegenstelling tot wat u eerder beweerde, stelde u dan uiteindelijk dat u niet wil dat M. met uw familie in contact komt (zie CGVS p. 14). Dit houdt hoegenaamd geen steek.

Bovenstaande ongerijmdheden aangaande het contact dat M. met uw familie zou hebben terzijde gelaten, het blijft wel heel opmerkelijk dat u überhaupt de keuze maakt om via videocalls contact te hebben. Zelfs al zou het zo zijn dat M. slechts sporadisch contact heeft en gewoon voor de camera komt zwaaien, dit houdt hoegenaamd geen steek in het licht van uw eigen opmerkingen dat wie uw zoon nog maar ziet en wie A. kent direct beseft dat A. de vader is. Uw moeder en zus kennen A. sowieso en wonen tot op heden bij elkaar in de buurt in dezelfde wijk in Bagdad (CGVS p. 13). Moet hier overigens worden aan toegevoegd dat het sterke vermoeden bestaat dat uw familie, mogelijks ook uzelf, tot op heden nog steeds persoonlijk contact heeft met A.. Zo geeft u op een gegeven moment aan dat A. op Facebook zit en een nieuwe job heeft bij de overheid. U gevraagd hoe u dit weet, wijst u erop dat u dit via uw zus vernam. Vervolgens gepolst of uw zus dan misschien bevriend is met A. op Facebook, geeft u het bizarre antwoord 'Nee, maar ze wonen in dezelfde wijk'. Het mag duidelijk zijn dat het loutere feit in iemands buurt te wonen niet betekent dat u ook zou weten of iemand een account heeft op Facebook. U hierop gewezen merkt u op dat u niet weet hoe uw zus dit weet maar een tijdje terug zou uw zus u laten weten hebben dat A. een nieuwe job heeft bij de gouverneur. U vervolgens gevraagd hoe het gesprek met uw zus op het onderwerp 'A.' komt, stelde u dat u uw zus vroeg hoe het daar is en of K., uw echtgenoot, en zijn mensen nog bij uw familie langskomen om hen te bedreigen. Uw zus zou u toen over A. zijn nieuwe job verteld hebben (zie CGVS p. 13). Dient hier allereerst nogmaals te worden opgemerkt dat uw voorgaande verzoeken allen werden afgewezen op grond van hun ongeloofwaardigheid. Dat u dus tot op heden uw zus zou moeten vragen of K. en zijn mensen nog langskomen bij uw familie om hen te bedreigen, kan niet worden weerhouden. Dat u aldus op die manier via uw zus nieuws over A. zou verkregen hebben, houdt evenmin steek. Bovendien kan geenszins worden ingezien welke relevantie het nieuws over A. zijn nieuwe job kan hebben als u uw zus enkel vroeg naar de eventuele bedreigingen. Dat u thans wel weet blijkt te hebben van het feit dat A. een Facebookaccount heeft, bovendien ook weet dat zijn profielnaam begint met 'A.' - een account kan eender welke naam hebben en hoeft niet perse de persoonlijke voornaam te dragen - én eveneens weet dat hij nu een nieuwe job heeft bij de overheid (zie CGVS p. 13), wijst er toch sterk op dat er tot op heden persoonlijk contact is, dit minstens tussen uw familie en A.. Niet alleen bevestigt dit nog maar eens dat aan de asielmotieven die u naar voor bracht in uw voorgaande verzoeken geen geloof kan worden gehecht. Het ondermijnt eveneens uw huidige verklaringen aangaande uw vrees te worden gedood in geval van een terugkeer naar Irak omdat direct duidelijk zal zijn dat A. de vader is van M.. Het valt immers geenszins te begrijpen dat u, indien uw relaas de waarheid bevat en de fysieke gelijkenissen tussen uw zoon en uw schoonbroer zo sterk zijn, M. zelfs nog toestaat tijdens de videocalls met uw familie in beeld te komen.

U hiermee geconfronteerd en gewezen op het risico dat iemand van uw familie dan mogelijks K. of M. zal contacteren om hen hierover aan te spreken, stelt u vaagweg 'ik denk het niet' (zie CGVS p. 15). Gezien de vrees die u thans inroept voor zowel uzelf alsook uw zoon, kan toch verondersteld worden dat u geen enkel risico zou willen nemen.

U repliceerde dienaangaande dat uw moeder, wanneer ze opmerkingen maakt over de sterke fysieke gelijkenissen, aan het lachen was en het als grap bedoelt (zie CGVS p. 15). Het spreekt voor zich dat u uw eigen verklaringen aangaande het risico dat u en M. lopen ingeval van een terugkeer naar Irak hiermee danig afzwakt. Het is immers volstrekt onlogisch, de Iraakse cultuur indachtig, dat uw moeder zoiets al lachend en als grap bedoelend zou opmerken indien de gelijkenissen zo duidelijk zijn en er geen enkele discussie over het verwantschap kan bestaan.

Bijkomend kan hier nog worden aan toegevoegd dat u hoe dan ook niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen en vermoedens. Immers, zoals aangehaald kreeg u reeds in Irak, voor uw vertrek, al duidelijke opmerkingen van uw echtgenoot en moeder over de gelijkenissen tussen M. en A. (zie supra). U slaagde er telkens in deze opmerkingen van tafel te vegen en verdere gevolgen kende dit alles niet. Meer nog, uw echtgenoot dacht nooit dat u hem zou bedriegen (zie CGVS p. 7). Dat u nu niet meer in staat zou zijn de vermoedens van tafel te vegen en uw echtgenoot direct een DNA-test zal willen, betreffen loutere veronderstellingen van uw kant.

Uw verklaringen hieromtrent wisselen ook meermaals. U stelde aanvankelijk dat uw man misschien een test zal laten doen bij terugkeer, als hij twijfelt (zie CGVS p. 7), terwijl u later aanhaalde dat hij zeker een test zal laten doen als hij de gelijkenissen ziet (zie CGVS, p. 13 en 15). U kan dit echter niet concretiseren en komt niet verder dan 'het is zeker, dat gebeurt vaak' (zie CGVS p. 13). Uw vermoedens worden bovendien door uzelf teniet gedaan gezien u zelf op heden in staat bent de opmerkingen van uw moeder te counteren - u antwoordt haar dat het normaal is dat een kind op zijn oom lijkt (zie CGVS p. 6) - en uw moeder het als 'grap' aanhaalt zonder verdere implicaties.

Dat het geen grap meer zal zijn als uw man M. ziet (zie CGVS p.15), kan dan ook niet overtuigen. Aangaande uw verdere opmerkingen dat het niet enkel om de fysieke gelijkenissen gaat maar dat M. ook qua gedragingen - hij slaapt, eet en praat op dezelfde manier (zie CGVS p. 11 en 12) - een kopie van A. is, moet eveneens worden opgemerkt dat u hier niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen.

Dat het aldus vaststaat dat uw man u in geval van een terugkeer zal vermoorden, heeft u geenszins aangetoond. Dat u aldus eveneens uw broers moet vrezen omdat u door uw stam werd verstoten en zij u niet gaan beschermen, houdt evenmin steek. Bovendien, de verstoting door uw stam werd reeds eerder aangehaald en eveneens ongeloofwaardig bevonden. Het thans louter herhalen van dit gegeven, kan de eerdere appreciatie hieromtrent niet omvormen.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande vaststellingen, moet dan ook worden besloten dat u geen elementen heeft aangebracht op grond waarvan in uw hoofde kan worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

De door uw raadvrouw overgemaakte stukken kunnen evenmin bovenstaande bevindingen weerleggen. Wat de stukken op naam van uw echtgenoot betreffen dient allereerst te worden opgemerkt dat het om louter ingescande stukken gaat die vervolgens door uw raadvrouw via mail werden overgemaakt. Gelet op het makkelijk te vervalsen karakter van dergelijke stukken kan hieraan geen bewijswaarde worden toegekend. Bijkomend, doch niet in het minst, moet voorts ook worden benadrukt dat het algemeen geweten is dat alle documenten in Irak makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden zodat de bewijswaarde van Iraakse stukken sowieso quasi nihil is. Dit terzijde, uit deze stukken kan hoogstens worden afgeleid dat K. tot op heden leeft en dat jullie nog niet officieel gescheiden zijn, niets meer en niets minder. Dat uw echtgenoot, zoals u beweert, ingeval van een terugkeer een DNA-test zal eisen en vervolgens u en uw zoon M. zal doden omdat dan zal duidelijk zijn dat niet hij, maar zijn broer A., de vader is, blijkt geenszins uit deze stukken. De foto's die u voorlegt vermogen evenmin te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. Dat tussen deze foto's een aantal foto's van uw zonen alsook van echtgenoot te zien zijn, wordt op zich niet betwist. Wie de persoon is die op de andere twee foto's (zie documenten 3 en 8 in groene map) te zien is, en dat het hier aldus om uw schoonbroer A. gaat, kan uit deze foto's niet worden afgeleid. Ook al zou het ten andere vaststaan dat het hier effectief A. betreft, quod non, dan blijkt uit geen van de voorgelegde foto's dat u, zoals u beweert, indertijd verkracht werd door A., hierbij zwanger raakte van M. en u, alsook M., nu zullen worden vermoord in geval van een terugkeer omdat het voor iedereen duidelijk zal zijn dat A. de vader is van uw zoon. Uit de voorgelegde foto's kan tot slot hoogstens worden afgeleid dat er inderdaad bepaalde fysieke verschillen zijn tussen zonen. Dat dit het gevolg is van hetgeen u in het kader van uw vierde verzoek aanhaalde, toont u met deze foto's echter geenszins aan. Zoals u zelf ook aanhaalt wanneer uw moeder een opmerking maakt over het feit dat M. op zijn oom lijkt, is het immers niet abnormaal dat er gelijkenissen zijn tussen een kind en diens oom, gezien de biologische band tussen beiden (zie supra). U verklaarde overigens ook zelf dat uw echtgenoot en zijn broer A. totaal niet op elkaar lijken. Dat dit het gevolg is van het feit dat de ene meer gelijkenissen vertoont met de familie langs vaderskant en de andere meer overeenkomsten heeft met de familie langs moederskant, betreft vooreerst een loutere bewering. Hoe dan ook, dat de fysieke verschillen tussen uw zonen dan niet op die manier zouden kunnen worden uitgelegd, dan wel te verklaren zijn, toont u ook geenszins aan. Voorts, en dit in tegenstelling tot wat u beweert, blijkt uit de voorgelegde foto's geenszins dat M. een kopie is van zijn oom A., dit voor zover het al zou vaststaan dat het hier effectief A. betreft van wie u tevens foto's voorlegde. Kan hier tot slot nogmaals worden herhaald dat de foto's evenmin kunnen aantonen dat M. ook qua gedragingen een kopie is van zijn oom.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande dient dan ook te worden besloten dat u geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Dat uw zoon M. eveneens risico loopt te worden gedood ingeval van een terugkeer naar Irak omdat direct zal geweten zijn dat hij de zoon is van A., kan, gezien voorgaande, evenmin worden volgehouden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021** (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20**

maart 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl/>; en het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl/> blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' aanzienlijk verminderd in de daaropvolgende periode. Wel is er sprake van een gedeeltelijk herstel in de cijfers betreffende het aantal aanvallen van ISIS in de rurale gebieden rond de stad vanaf de tweede helft van 2019. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Baghdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie.

Uit het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020 blijkt dat het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt niet langer toe te schrijven is aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De prominent aanwezige sjiiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van

sjiitische milities dan sjieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. De informatie vervat in het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 wijst er niet op dat de situatie sindsdien substantieel gewijzigd is.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt.

Sinds oktober 2019 vinden er in Bagdad stad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, zijn de demonstraties in mei 2020 opnieuw begonnen. De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.7 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 38.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

In hoofde van uw zonen M. en A. werd door de Commissaris-generaal beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster een manifeste appreciatiefout aan en de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6/2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 199 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de onderzoeks- en samenwerkingsplicht.

Met betrekking tot de toekenning van de vluchtelingenstatus stelt verzoekster de gevolgen te vrezen van haar zoon M. uit de verkrachting door haar schoonbroer A. aangezien de fysieke gelijkenissen en het overeenstemmend gedrag tussen M. en A. steeds toenemen.

Aangaande de nieuwe documenten meent verzoekster dat deze de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt. Zij stelt dat het niet volstaat voor verwerende partij om te verwijzen naar de hoge graad van corruptie in Irak en het gegeven dat documenten gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn om dat de voorgelegde documenten ambtshalve te verwerpen nu zij conform de maatstaven van het behoorlijk bestuur een pertinente analyse dient te maken van elk document en dit zelfstandig en zorgvuldig te onderzoeken en citeert uit een aantal arresten van de Raad. Zij stelt dat zodoende verwerende partij tekort is geschoten in haar zorgvuldigheids- en onderzoeks- en motiveringsplicht.

Aangaande de bewijslast en samenwerkingsplicht citeert verzoekster het arrest M.M. van 22 november 2012 van het Hof van Justitie en stelt dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf een vrees te koesteren omdat haar zoon M. steeds meer lijkt op haar schoonbroer die haar verkrachtte terwijl haar man in Irak reeds twijfels liet gelden aangaande zijn vaderschap en dat zij vreest dat zij en haar zoon zouden worden vermoord en citeert haar verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud. Zij stelt dat zij zich als vrouw niet kan weren tegen dergelijke vervolgingen en citeert uit NANSEN, "NANSEN Profiel 2020-5 : Bagdad, getrouwde vrouw met kind uit buitenechtelijke relatie", 18 november 2020 (internetlink) en FOLTYN, S-, "Iraqi women struggle to escape abuse as domestic violence rises",

12 februari 2021 (internetlink). Zij stelt dat vrouwen met een buitenechtelijk kind dienen te worden beschermd onder het Vluchtelingenverdrag en dat uit het Nansen rapport blijkt dat vrouwen niet worden beschermd tegen het geweld van hun echtgenoot en hun clan en dat er geen vrouwenherbergen zijn waar ze zouden kunnen schuilen. Ook de COI Focus van januari 2021 bevestigt deze vaststellingen en er wordt in gesteld dat schendingen van mensenrechten jegens vrouwen gebruikelijk zijn. Zij toont dus aan dat zij een risico heeft op vervolging in geval van terugkeer nu zij foto's overhandigde waaruit de gelijkenissen tussen M. en diens oom blijken maar niet met haar echtgenoot. Door geen gevolgen te trekken uit de feiten en stukken die verzoekster liet gelden begaat verwerende partij een manifeste appreciatiefout. Evenmin stelt de verwerende partij zich de vraag over de behoefte aan doeltreffende en niet tijdelijke bescherming conform artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet.

Inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stelt verzoekster dat zij minstens een risico heeft op ernstige schade. Zij gaat in de op veiligheidssituatie in Irak en betoogt dat de corruptie in Irak de bron vormt voor de aanhouding van het conflict, van de terroristische groeperingen en dat dit een invloed heeft op eenieders leven. Verder hekelt zij dat verwerende partij geen analyse uitvoerde van de impact van de sanitaire situatie tengevolge van de Corona pandemie terwijl artikels de schrijnende gevolgen ervan aankaarten zoals armoeden, en gebrek aan medische infrastructuur en middelen en citeert een aantal internetartikelen. Verder betoogt verzoekster dat in Bagdad het blindelings geweld zich versterkt en dat zij zich evenzeer in een dergelijke situatie zou kunnen bevinden met de opkomst van Daesh en verzwakte Irakese veiligheidsdiensten die Daesh niet verder kunnen afstoten. Zij betoogt verder dat de Covid epidemie en de inflatie tot de opkomst van ISIS heeft geleid en dat ook de Iraakse troepen door de epidemie werden getroffen. Verzoekster betoogt verder dat het gebrek aan controle door de Iraakse regering over de milities in Bagdad eind mei 2021 tot uiting kwam wanneer de PMF-troepen de Iraakse premier kwamen imponeren binnen de Groene Zone zelf en citeert vervolgens uit krantenartikelen over aanslagen in juni en juli 2021 in Bagdad. Verzoekster meent dat de inwoners van Bagdad het slachtoffer zijn van zware spanningen in Irak tussen de Iraanse en Amerikaanse belangen en dat sinds eind 2019 de hoofdstad het voorwerp is van confrontaties die vaker in de groene zone en in de zone van de luchthaven plaatsvinden. Zij verwijst naar het niet-exhaustief voorbeeld van krantenartikelen met betrekking tot aanslagen ten gevolge van de spanningen tussen de Iraniërs en de Amerikanen (stuk 3) op de betogingen die sinds 2019 aanhouden en net zoals in mei 2021 gewelddadig worden onderdrukt met het gebruik van echte kogels en stelt dat wanneer men al deze elementen samenneemt de Irakese hoofdstad het epicentrum is van diverse conflicten waardoor zij geraakt wordt door overheersend geweld.

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar de vluchtelingenstatus of ondergeschikt de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing, de aanstelling door het BJB en een "*Overzicht van krantenkoppen met betrekking tot spanningen tussen Amerika en Iran die de Iraakse hoofdstad treffen*" toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende Nota's

3.1. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 23 maart 2023 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

UNHCR "*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*" van mei 2019 (internetlink) ; EUAA "*Country Guidance Note : Iraq*" van juni 2022 (internetlink); COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021 (internetlink); EUAA "*Country of Origin Report Iraq: Security Situation*" van januari 2022 (internetlink) en EUAA COI Report: "*Iraq – Internal Mobility*" van 5 februari 2019 (internetlink).

3.2. Verzoekster legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarbij volgend nieuw element ter kennis wordt gebracht: Uittreksel uit het register (Geboorteakte) met een beëdigde vertaling.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling

6.1. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

"§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft

nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekster om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2, van de Asielprocedurerichtlijn. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van deze Richtlijn geen verduidelijking van het begrip *“nieuwe elementen of bevindingen”* ter staving van een volgend verzoek bevat. De Raad dient rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie aan deze bepaling van het Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Küçükdeveci*, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

De formulering van artikel 40 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn) bevat geen verduidelijking van het begrip *“nieuwe elementen of bevindingen”* ter staving van een volgend verzoek.

In zijn arrest LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid oordeelde het Hof van Justitie dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Asielprocedurerichtlijn, in een behandeling in twee stappen voorziet van volgende verzoeken, waarbij in een eerste stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in een tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht.

Deze eerste stap omvat op zijn beurt een eerste fase of voorafgaand onderzoek *“om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn voorgelegd in verband met de vraag of hij krachtens de Kwalificatierichtlijn in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet”* (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 36). Bij de uitlegging van de desbetreffende bepalingen van de Asielprocedurerichtlijn wijst het Hof uitdrukkelijk op overweging 36 van deze richtlijn waaruit blijkt dat de procedure voor toetsing van de ontvankelijkheid van een volgend verzoek tot doel heeft de lidstaten in staat te stellen om elk volgend verzoek dat wordt ingediend zonder nieuwe elementen of bevindingen als niet-ontvankelijk af te wijzen teneinde het beginsel van het gezag van gewijsde van een eerdere beslissing te eerbiedigen. Het onderzoek van een volgend verzoek dient volgens het Hof dan ook beperkt te blijven tot *“de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd”* (HvJ 10 juni 2021, C-821/19, pt. 50).

In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoekster zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, *XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien daadwerkelijk sprake is van nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerdere verzoek, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgend verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Asielprocedurerichtlijn *“teneinde na te gaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet”* (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 37). Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward.

Het Hof wijst er verder op dat de Asielprocedurerichtlijn geen enkel onderscheid maakt tussen een eerste en een volgend verzoek om internationale bescherming wat betreft de aard van de elementen of bevindingen die kunnen aantonen dat de verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt

en dat dus ook in het geval van een volgend verzoek de beoordeling hiervan moet worden verricht overeenkomstig artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn.

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoekster nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoekster nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoekster om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoekster dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

6.2. De Raad stelt vast dat verzoekster bij de indiening van haar vierde verzoek om internationale bescherming zich voor het eerst beroept op haar vrees voor vervolging vanwege haar echtgenoot en haar oudste zonen omwille van de fysieke gelijkenis die zou bestaan tussen haar jongste zoon M. en zijn oom A., verzoeksters schoonbroer en broer van haar echtgenoot. Verzoekster verklaart dat M. niet de zoon is van haar echtgenoot en dat zij door A. werd verkracht. Zij legt ter staving na het persoonlijk onderhoud drie documenten neer, met name een uittreksel op naam van haar echtgenoot, een attest van het Directoraat van burgerlijke zaken op naam van haar echtgenoot en foto's van haar zonen, haar schoonbroer A. en haar echtgenoot.

Het eerste en tweede verzoek om internationale bescherming waren gebaseerd op verzoeksters vrees voor haar echtgenoot omdat zij niet wilde dat haar oudste zonen K. en M(x) zich zouden aansluiten bij de Badr-militie, wat de wens was van haar echtgenoot. Verzoekster verliet in 2015 Irak met haar drie kinderen. In de beslissingen van de commissaris-generaal genomen in het kader van beide verzoeken werd geen geloof gehecht aan haar verklaringen en werd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. De Raad bevestigde telkens de analyse van de commissaris-generaal in zijn arresten van 1 december 2017 en 20 maart 2019.

Verzoeksters derde verzoek om internationale bescherming was gebaseerd op haar vrees voor haar familie en stam omdat zij volgens haar verklaringen te weten gekomen zijn dat verzoekster in België een buitenechtelijke relatie had. De door verzoekster aangehaalde feiten en vervolgingsvrees werd door de commissaris-generaal ongeloofwaardig geacht omdat i) het niet plausibel is dat verzoekster haar kind met haar gsm zou laten spelen, wetende dat er een foto opstaat van een buitenechtelijke relatie, gelet op het feit dat dit levensbedreigende gevolgen kan hebben in de Iraakse context, ii) dat het niet aannemelijk is dat verzoekster slechts één foto kan tonen van haar met haar vriend, en dat het geen steek houdt dat zij één foto zou houden terwijl zij het facebookgesprek waarin haar zoon de foto naar haar neef zou gestuurd hebben en alle andere foto's die haar relatie zouden kunnen bewijzen uit schrik zou verwijderd hebben; iii) dat het niet aannemelijk is dat de familie van verzoekster haar zoon met haar relatie zou confronteren, gebruik makend van een onbekende Iraakse vrouw met een fakeprofiel op Facebook, iv) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de verklaringen in haar eerdere verzoek om internationale bescherming aangaande de rol van haar broer A. in haar stam. Verder besloot de

commissaris-generaal dat er in de regio van herkomst van verzoekster geen sprake was van een situatie van willekeurig geweld die voor verzoekster kon resulteren in een reëel risico op ernstige schade. De Raad bevestigde in zijn arrest van 29 september 2020 de analyse van de commissaris-generaal en besloot eveneens tot de ongeloofwaardigheid van haar overspelige relatie en kwam tot de conclusie dat de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, de Zuid-Iraakse stad Najaf geen aanleiding kon geven tot het verlenen van internationale bescherming en er geen objectieve argumenten bleken uit het administratief dossier, noch in het verzoekschrift die zouden aantonen dat er voor verzoekster omwille van persoonlijke omstandigheden een verhoogd risico bestaat om slachtoffer te worden van het in Najaf (beperkt) aanwezige willekeurige geweld.

In zoverre verzoekster in het kader van haar vierde verzoek om internationale bescherming louter volhardt in haar eerdere verklaringen tijdens haar vorige verzoeken, kan de Raad slechts vaststellen dat zij met betrekking tot de feiten aangehaald in haar vorige drie verzoeken geen nieuwe elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Zoals reeds aangehaald heeft de Raad niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Verzoekster legt in het kader van haar vierde verzoek om internationale bescherming een kopie van een uittreksel uit het burgerlijk register van haar echtgenoot K. van 14 juni 2021 neer, alsook een kopie van attest van het directoraat burgerlijke zaken van 14 juni 2021. In de bestreden beslissing wordt hierover opgemerkt dat het om ingescande documenten gaat die werden overgemaakt door verzoeksters raadsvrouw en dat gelet op het makkelijk te vervalsen karakter van deze stukken hieraan geen bewijswaarde kan worden gehecht en dat algemeen geweten is dat alle documenten in Irak makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen zodat de bewijswaarde van Iraakse stukken sowieso quasi nihil is en dat uit de stukken hoogstens kan worden afgeleid dat K. tot op heden leeft en dat verzoekster niet officieel gescheiden is van haar echtgenoot. Verzoekster stelt dat de corruptie in Irak verwerende partij niet ontslaat van de verplichting om elk document zorgvuldig te onderzoeken en uiteen te zetten waarom een document na zorgvuldig onderzoek niet wordt weerhouden.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat het om ingescande documenten gaat, en dat los van de geringe bewijswaarde van documenten uit Irak in het algemeen, uit deze stukken hoogstens kan worden afgeleid dat K. tot op heden leeft en dat zij officieel nog niet gescheiden zijn, niets meer en niets minder. Hieruit blijkt in elk geval dat verwerende partij zich niet louter heeft beperkt tot de vaststelling dat documenten uit Irak geen bewijswaarde kunnen worden toegedicht gelet op de algemene landeninformatie met betrekking tot documenten fraude maar dat de documenten op naam van haar echtgenoot ook inhoudelijk zijn beoordeeld. De Raad stelt verder *in casu* vast dat het door verzoekster neergelegde uittreksel uit het geboorteregister betrekking heeft op verzoekster en uit de beëdigde vertaling ervan blijkt dat hierin wordt vermeld dat zij gehuwd is met K.M.A. en dat zij geboren is op [...] 1974. De Raad stelt met verwerende partij vast dat de bewijswaarde van deze documenten zeer gering is, gelet op de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat ingevolge wijdverspreide corruptie in Irak valse documenten gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn (COI Focus, *Irak. Corruptie en Documentenfraude*). Verder blijkt uit dit document enkel dat verzoekster geregistreerd staat als gehuwd, zodat hieruit enkel kan worden afgeleid dat zij niet officieel gescheiden is van haar echtgenoot.

Er dient verder te worden opgemerkt dat deze documenten, samen beoordeeld met haar loutere verklaring dat zij volhardt in haar verklaringen zoals afgelegd tijdens haar eerdere verzoeken, geen ander licht werpen op de door haar ingeroepen vrees voor vervolging vanwege haar echtgenoot omdat zij zou zijn ingegaan tegen diens wil om haar oudste kinderen te laten rekruteren door de Badr-militie noch door haar familie in Irak en haar zonen in België omwille van de overspelige relatie die zij in België zou hebben gehad. Zoals gezegd kan uit deze documenten hoogstens worden afgeleid dat verzoekster nog steeds officieel gehuwd is met K. maar verder kan hieruit niets worden afgeleid met betrekking tot de door haar in het kader van haar drie vorige verzoeken ingeroepen feiten die zowel door de commissaris-generaal als de Raad ongeloofwaardig zijn bevonden.

De Raad stelt verder ook vast dat in het verzoekschrift niet wordt toelicht hoe dit document tot een andere beoordeling van de geloofwaardigheid van haar verklaringen afgelegd in het kader van haar vorige verzoeken had kunnen leiden indien het toen had voorgelegen. Hetzelfde geldt voor het ter terechtzitting neergelegde document dat betrekking heeft op verzoekster, en waaruit enkel kan worden opgemaakt dat zij nog steeds geregistreerd zou staan als gehuwd met haar echtgenoot. Daargelaten de bewijswaarde van dit document kan hieruit niets worden afgeleid met betrekking tot de feiten die zij in het kader van haar eerdere verzoeken aanhaalde.

In dit verband stelt de Raad ook vast dat verzoekster zelf verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat haar vierde verzoek niets te maken heeft met de vorige verzoeken (PO, p. 5). De Raad besluit dan ook dat de door verzoekster neergelegde documenten die betrekking hebben op haar echtgenoot en het ter terechtzitting neergelegde document dat betrekking heeft op verzoekster moeten beoordeeld worden in het kader van de door haar in het kader van haar vierde verzoek om internationale bescherming aangehaalde feiten.

Het staat vast dat verzoekster de in het kader van haar vierde verzoek aangehaalde feiten nooit eerder aanhaalde in het kader van haar eerdere verzoeken en dat zij, behalve de reeds aangehaalde documenten ook een aantal foto's van haar zonen, haar echtgenoot en A. neerlegde. De Raad stelt vast dat dit een nieuw element is in de zin van de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie, met name dat dit nog niet eerder werd ingeroepen in haar vorige verzoeken, maar uit wat hierna zal blijken maat dit element de kans niet aanzienlijk groter dat verzoekster in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing vooreerst wordt ingegaan op het feit dat verzoekster pas in het kader van haar vierde verzoek voor het eerst melding maakt van het feit dat haar zoon M. niet de zoon is van haar echtgenoot. Er wordt in wezen gesteld (1) dat zij reeds sinds 2015 in België verblijft en dat zij ondertussen reeds drie verzoeken heeft ingediend die telkens werden afgewezen en dat haar zoon M. telkens als minderjarige aan haar dossier werd toegevoegd. De commissaris-generaal acht het niet ernstig dat zij nu pas, zes jaar na aankomst in België en nadat zij telkens in kennis werd gesteld dat zij naar Irak kon terugkeren, opwerpt dat zij niet alleen voor haar leven maar ook dat van haar zoon M. vreest en dat zij daarbij al die jaren het risico liep om samen met haar minderjarige zoon teruggeleid te worden naar Irak. Bovendien wordt (2) gewezen op het feit dat haar zoon M. zelf pas op 15 december 2020 in eigen naam een eerste verzoek indiende en dat zij zelf pas op 19 februari 2021, vijf maanden na het arrest van de Raad waarbij haar de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd dit element opwierp. Het is niet aannemelijk dat zij haar zoon niet eerder aanmaande om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat zijzelf ook vijf maanden wachtte om een vierde verzoek in te dienen indien haar verhaal op de waarheid berustte. Verder blijkt uit haar verklaringen (3) dat haar moeder en haar echtgenoot voor haar vertrek uit Irak reeds opmerkingen maakte over de fysieke gelijkenissen tussen M. en A., zodat het niet ernstig is dat zij hierover eerder niets gezegd heeft indien zowel verzoekster als haar zoon bij terugkeer direct zouden gedood worden omwille van deze fysieke gelijkenis, zoals zij beweert. Tenslotte kan volgens de bestreden beslissing (4) ook niet worden ingezien hoe zij zichzelf en haar zoon M. zou hebben kunnen beschermen door deze feiten te verzwijgen, nu hierdoor M. niet plots meer of minder op A. zal lijken te meer zij ook een vrees voor haar andere in België verblijvende zonen vermeldt en is het opmerkelijk dat zij in het kader van haar derde verzoek exact hetzelfde argument naar voor schoof en het laattijdig vermelden van haar relatie trachtte te vergoelijken door te stellen dat zij schrik had dat haar kinderen door haar verklaringen in te kijken zij van haar relatie zouden worden ingelicht.

De Raad stelt vast dat over deze vaststellingen omstandig wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing en dat deze steun vinden in het administratief dossier. Er kan niet aan voorbijgegaan gegaan worden dat verzoekster reeds zes jaar in België verbleef op het ogenblik van het indienen van haar huidig volgend verzoek en dat zij op dat ogenblik reeds drie volgende verzoeken om internationale bescherming had ingediend, die telkens werden geweigerd omdat de toen door haar voorgehouden verklaringen niet geloofwaardig werden geacht. De beslissingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd aan verzoekster en de arresten van de Raad die deze beslissingen bevestigden impliceerden dat een terugkeer naar Irak voor verzoekster en haar in haar verzoek inbegrepen minderjarige zoon M. mogelijk was. Er kan dan ook redelijkerwijze aangenomen worden dat zij zich ervan bewust was dat het risico bestond dat zij naar Irak zou worden teruggeleid samen met haar minderjarige zoon M.. Waar verzoekster verklaart dat zij dit niet eerder heeft vermeld omdat zij het leven van haar zoon niet in gevaar wou brengen, kan dit niet overtuigen. Verzoekster verklaarde immers zelf dat haar familieleden in Irak reeds de gelijkenis met haar schoonbroer A. hadden opgemerkt en dat de gelijkenis steeds groter werd naarmate M. ouder werd. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe het niet vermelden van het gegeven dat duidelijk zou worden dat M. niet de zoon is van haar echtgenoot in geval

van terugkeer naar Irak, haar en haar zoon zou kunnen beschermen, nu haar vorige verzoeken mede namens hem werden ingediend. Zelfs rekening houdend met het taboe dat rust op buitenechtelijke kinderen in de Iraakse context, kan de Raad verwerende partij volgen waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat schrik of schaamte vanwege verzoekster *in casu* niet kan vergoelijken waarom zij dit nu pas ten berde zou brengen.

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen enkel verweer wordt gevoerd tegen de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de vaststelling dat verzoekster pas in het kader van haar vierde verzoek om internationale bescherming zich op dit element beroept. Deze motieven zijn pertinent en correct en worden bijgevolg door de Raad overgenomen. Dat verzoekster zich pas bij haar vierde verzoek om internationale bescherming beroept op het feit dat haar zoon M. niet de zoon van haar echtgenoot K. zou zijn en zij daarom voor haar leven en dat van haar zoon M. vreest is, alle elementen eigen aan deze zaak in acht genomen, opmerkelijk en relevant in het licht van wat hierna wordt uiteengezet.

De Raad stelt vast dat verzoekster haar vrees dat zij en haar zoon door haar echtgenoot, ruimere familie of haar eigen zonen zal worden gedood indien zij zou terugkeren naar Irak omdat de fysieke gelijkenissen tussen haar jongste zoon en zijn biologische vader dermate opvallend zijn, dat het onmiddellijk duidelijk zou zijn voor iedereen dat haar zoon M. niet de zoon is van haar echtgenoot, maar wel van diens broer A, de schoonbroer van verzoekster, niet aannemelijk weet te maken.

De Raad stelt vooreerst vast dat de foto's die door verzoekster werden neergelegd om de gelijkenis tussen haar jongste zoon M. en haar schoonbroer A. aan te tonen, hierover geen uitsluitel bieden. Er werden door verzoekster twee foto's neergelegd van een persoon die op deze foto's wordt aangeduid als A.. Evenwel kan uit deze foto's niet worden opgemaakt of de persoon die op deze foto's wordt afgebeeld haar schoonbroer is. Dit kan ook niet worden afgeleid uit de vergelijking van de foto's van A. en haar echtgenoot en tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekster bovendien dat A. en haar echtgenoot totaal niet op elkaar lijken (notities PO, p. 12). Er ligt geen enkel ander document voor op basis waarvan zou kunnen worden besloten dat de persoon op de twee foto's haar schoonbroer A. zou zijn. De Raad merkt overigens geen bijzonder opvallende gelijkenis op tussen de foto van A. en de foto van haar zoon M., en er kan in elk geval op basis van beide foto's, voor zover dat al mogelijk zou zijn, niet worden gesteld dat M. een kopie zou zijn van A., zoals verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud stelde. Voor zover uit de foto's van verzoeksters zonen kan blijken dat er fysieke verschillen zijn tussen hen, kan hieruit evenmin worden afgeleid dat dit het gevolg is van het feit dat M. de zoon zou zijn van A., en al evenmin dat verzoekster zou verkracht zijn door A..

De Raad kan verwerende partij volgen waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat fysieke gelijkenissen tussen verwanten, zoals tussen ooms en neven, niet abnormaal zijn, wat verzoekster overigens zelf ook aangaf tijdens het persoonlijk onderhoud. Zelfs indien er enige gelijkenis zou zijn tussen haar zoon M. en haar schoonbroer A. wat overigens niet kan worden vastgesteld op basis van de voorgelegde foto's zoals hierboven uiteengezet, maakt verzoekster niet aannemelijk dat haar echtgenoot, haar bredere familie en haar in België verblijvende zonen, hieruit zullen afleiden dat hij in werkelijkheid de zoon van A. is en daardoor haar eer en de eer van de familie bezoedeld is en haar leven in gevaar is. In elk geval maakt verzoekster niet aannemelijk dat de eventuele fysieke gelijkenissen niet te verklaren zouden zijn door de loutere verwantschap tussen A. en M..

Waar verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat ook door de manier waarop M. eet en slaapt en zich gedraagt, het voor haar familie duidelijk zal zijn dat M. de zoon is van A., kan de Raad slechts vaststellen dat dit een loutere bewering is en dat dit verder ook niet kan blijken uit de door haar voorgelegde documenten.

Verzoekster voert in het verzoekschrift geen ernstig verweer tegen de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar neergelegde foto's. Door louter te verwijzen naar het feit dat zij foto's neerlegde waaruit de gelijkenissen blijken tussen M. en zijn oom A. en niet haar echtgenoot en dat deze laatste reeds zijn twijfels uitte over zijn vaderschap, doet zij immers geen afbreuk aan het feit dat de gelijkenissen tussen A. en M. niet vast te stellen zijn omdat uit niets kan blijken dat de foto's van A. daadwerkelijk de schoonbroer van verzoekster is en het verder ook niet abnormaal is dat een kind zou lijken op zijn oom.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud aangaf dat haar echtgenoot toen zij nog in Irak verbleven, de gelijkenissen opmerkte tussen zijn broer A. en verzoeksters zoon M. en dat M. toen 8 jaar was (notities PO, p. 6). Zij verklaart weliswaar dat haar man het verdacht vond omdat zij geen seks hadden toen zij zwanger raakte van M. maar blijkbaar volstond het voor verzoekster om te zeggen dat zij drie maanden ervoor wel seks hadden maar dat hij het vergeten was omdat hij dronken

was en de fysieke gelijkenis normaal was en dat M. meer op haar leek, om haar man te overtuigen (*idem*). In elk geval verklaart verzoekster dat hij geen verdere stappen, zoals een DNA-test, nam om zijn vermoeden bevestigd of ontkend te zien. Waar verzoekster stelt dat haar man nu wel een DNA test zou laten nemen om het vaderschap vast te stellen, omdat M. nu ouder is en nog meer op haar schoonbroer A. lijkt, stelt de Raad in navolging van de bestreden beslissing vast dat het om een louter vermoeden van verzoekster gaat en wijst er op dat de reactie van haar man toen zij nog in Irak waren er in elk geval niet op wijst dat hij er toen van overtuigd was dat M. de zoon is van A. en op basis van de voorgelegde foto's evenmin kan worden vastgesteld dat haar echtgenoot of ruimere familie op basis van de fysieke gelijkenissen tot de conclusie zouden komen dat hij niet de zoon van haar echtgenoot is.

Wat betreft verzoeksters vrees voor haar in België verblijvende zonen, voert verzoekster in essentie aan dat zij zal vermoord worden door haar zonen als ze zouden te weten komen wat er gebeurde en dat zij ook haar zoon M. zullen vermoorden. Verzoekster verklaart daarbij dat haar zonen altijd tegen M. zeggen dat hij *"niet op ons lijkt"* (notities PO, p. 12) en dat ook mensen hier opmerkingen maken over het feit dat zij niet op elkaar lijken. Tegelijk verbindt verzoekster haar vrees voor haar zonen aan het risico dat zij wel zullen begrijpen hoe het komt dat M. niet op hen lijkt, als zij hun oom A. zouden zien na terugkeer naar Irak.

In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat haar zonen K. en M. reeds 18 en 15 jaar oud waren toen zij Irak verlieten en dat niet kan worden aangenomen dat zij geen enkele herinnering meer zouden hebben aan hun oom A. en hem zelfs niet zouden herkennen op straat. Gelet op de leeftijd van in het bijzonder verzoeksters oudste zoon K. op het ogenblik van hun vertrek uit Irak en op wat hierna wordt vastgesteld met betrekking tot het nog steeds bestaande contact tussen verzoekster en haar kinderen en de familie in Irak, kan niet worden aangenomen dat K. en M. geen enkele herinnering meer zouden hebben aan hoe A. eruit ziet. Bovendien was de fysieke gelijkenis tussen haar jongste zoon M. en haar schoonbroer A. al merkbaar toen zij nog in Irak verbleven, volgens verzoekster.

Toch hebben haar zonen in België nooit het verband gelegd met hun oom A. ook al merkten zij wel op dat M. niet op hen lijkt. Verzoekster verklaart verder dat haar oudste zoon K. niet langer bij hen woont, en dat zij een geschil had met hem twee jaar geleden door wat hij hoorde over haar, maar dat nu het contact hersteld is en eten gaat halen voor zijn broers en verzoekster en dat hij hen bezoekt (notities PO, p. 4-5). De Raad kan slechts vaststellen dat het gebrek aan fysieke gelijkenis tussen de broers er niet toe geleid heeft dat haar oudste zonen hun moeder oneerbaar gedrag zouden hebben aangewreven en haar of haar jongste zoon M. daarom op één of andere manier zouden hebben bedreigd of dat dit tot andere problemen zou hebben geleid. Verder werd hierboven reeds vastgesteld dat de opvallende fysieke gelijkenis tussen haar jongste zoon M. en haar schoonbroer A. niet kan blijken uit de voorgelegde stukken om de hierboven uiteengezette redenen. Verzoekster maakt verder niet aannemelijk dat de loutere fysieke verschillen tussen haar jongste zoon M. en de andere broers als dermate problematisch worden ervaren door deze laatste dat zij of haar jongste zoon M. door hen zouden worden gevisieerd. Dat haar oudste zonen wel de link zouden leggen met hun oom A. indien zij in Irak met hem zouden geconfronteerd worden en de gelijkenis zouden opmerken met A. maakt verzoekster, gelet op het voorgaande evenmin aannemelijk. Zoals gezegd kan uit de neergelegde foto's niets worden afgeleid met betrekking tot deze zogenaamde gelijkenis tussen beiden, nu uit de voorgelegde foto's van A. niet kan blijken dat hij daadwerkelijk haar schoonbroer is.

Verder zijn verzoeksters verklaringen over de wijze waarop zij contact onderhoudt met haar familie in Irak, met name haar zus en moeder een tegenindicatie voor de geloofwaardigheid van haar verklaringen en voorgehouden vrees. Verzoekster verklaarde immers dat zij om de twee à drie dagen contact heeft met hen via videochat en dat ook haar vier kinderen via videochat contact hebben met de familie in Irak (notities PO, p. 3). Verzoekster verklaarde hierover dat haar moeder en zus de kinderen daarbij soms zien, en dat dit eerder toevallig is als ze thuis zijn en dat wanneer haar moeder vraagt waar M. en A. zijn, zij hen roept. Verder stelde verzoekster dat *"de kleintjes M. en A. hebben meer contact, ze zwaaïen naar hen"* (notities PO, p. 4). Daarna past zij haar verklaring aan en stelt dat zij M. niet laat zien als zij een videogesprek hebben, *"alleen zo vlug vlug"* (*idem*). De Raad stelt vast dat verzoeksters verklaringen hierover niet eenduidig zijn en dat zij haar verklaringen lijkt aan te passen en de mate waarin zij M. laat zien tijdens de videogesprekken afzwakt. In elk geval blijkt uit haar verklaringen dat zij toelaat dat M. voor de camera komt en dus wordt gezien door zijn oma. Verzoekster verklaarde evenwel ook dat zij *"geschockeerd was toen mijn moeder en zus zeiden dat mijn zoon een kopie is van zijn oom"* (notities PO, p. 6) en dat de gelijkenissen zichtbaarder worden naarmate M. ouder wordt. Verzoekster baseert haar vierde verzoek volledig op de fysieke gelijkenissen tussen haar zoon M. en A. waardoor zal duidelijk worden dat A. en niet haar echtgenoot K. de biologische vader is. Het is dan ook minstens erg onvoorzichtig dat zij toelaat dat K. via videochat visueel contact zou hebben met haar moeder en zus in

Irak, zeker nu deze zelf zouden gewezen hebben op de fysieke gelijkenis en, gelet op de gevolgen die dit volgens haar zal hebben, niet verzoenbaar met de door haar voorgehouden vrees.

In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Ook uw eigen gedragingen spreken zulks, alsook uw beweerde vrees, overigens ten stelligste tegen. Het is opmerkelijk vast te stellen dat u tot op heden om de 2 à 3 dagen via videochat contact heeft met uw moeder en zus in Irak. Ook uw vier kinderen hebben op die manier, via videochat, contact met uw familie in Irak. U verklaarde hierbij aanvankelijk dat er zeker contact is met hun oma - uw moeder. Het gaat hier wel over toevallige contacten in die zin dat uw moeder u dan tijdens jullie gesprekken vraagt waar M. en A(x) zijn waarna u hen dan roept en ze met elkaar praten. M. en A(x) hebben bovendien meer contact op die manier met uw familie en ze komen zwaaien voor de camera (zie CGVS p. 3). Rekening houdende met uw beweringen dat uw moeder reeds in Irak vóór uw vertrek opmerkte dat M. een kopie is van zijn ‘oom’, er ook nu herhaaldelijk zulke opmerkingen worden gemaakt én dat de gelijkenissen ondertussen zo sterk zijn dat wie hen beiden kent het direct zal doorhebben dat ze in feite vader en zoon zijn, kan hoegenaamd niet worden begrepen dat u M. überhaupt via videochat contact laat hebben met uw familie. U sprak uzelf hierover overigens ook tegen. In tegenstelling tot wat u eerst verklaarde, i.c. dat M. en A(x) meer contact hebben, dat u hen roept als uw moeder naar hen vraagt en dat ze dan met elkaar praten (zie supra), laat u plots een ander geluid horen en stelt u dat u M. niet laat zien als u aan het videochatten bent met uw familie, alleen zo ‘vlug vlug’. U voegt er nog aan toe dat u in shock was toen uw moeder zei dat M. een kopie van zijn oom is. Dit strookt dan weer niet met het feit dat u ook al in Irak, vóór uw vertrek, dergelijke opmerkingen van uw moeder te horen kreeg én M. hoe dan ook in beeld laat komen zodat uw familie hem kan zien (zie CGVS p. 6 + zie supra). U voorts gevraagd naar het risico dat uw andere zonen via videochat de opmerkingen van uw familie zouden kunnen horen en dan makkelijk zelf zouden kunnen achterhalen hoe het echt zit, zeker gezien uw zonen zelf ook al opmerkingen maakten over de verschillen tussen henzelf en M., werpt u op dat u vermijdt dat er contact is tussen M. en uw familie als uw andere zonen in de buurt zijn (zie CGVS p. 14). Gezien de leeftijd van uw zonen beschikken deze hoogstwaarschijnlijk wel over een eigen tablet of gsm - in elk geval hebben ze alle vier een account op sociale media dus moeten ze wel degelijk over enig middel beschikken om op hun sociale media te kunnen (zie CGVS p. 4) - lijkt de kans evenwel niet onbestaande dat zij ook zelf uit eigen beweging contact kunnen opnemen met uw familie. U hierop gewezen antwoordt u dat ze dit niet doen, dat ze bezig zijn met hun eigen leven. U voegt er nog aan toe dat u niet wil dat M. met uw familie in contact komt (zie CGVS p. 14). Dit druist evenwel in tegen wat u eerder hieromtrent aanhaalde. Vervolgens, en helemaal in tegenstelling tot wat u eerder beweerde, stelde u dan uiteindelijk dat u niet wil dat M. met uw familie in contact komt (zie CGVS p. 14). Dit houdt hoegenaamd geen steek. Bovenstaande ongerijmdheden aangaande het contact dat M. met uw familie zou hebben terzijde gelaten, het blijft wel heel opmerkelijk dat u überhaupt de keuze maakt om via videocalls contact te hebben. Zelfs al zou het zo zijn dat M. slechts sporadisch contact heeft en gewoon voor de camera komt zwaaien, dit houdt hoegenaamd geen steek in het licht van uw eigen opmerkingen dat wie uw zoon nog maar ziet en wie A. kent direct beseft dat A. de vader is. Uw moeder en zus kennen A. sowieso en wonen tot op heden bij elkaar in de buurt in dezelfde wijk in Bagdad (CGVS p. 13).”* De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent en correct zijn. Indien de gelijkenissen tussen haar zoon M. en A. inderdaad zo duidelijk zouden zijn, dat iedereen in Irak onmiddellijk zou begrijpen dat A. de vader is en zij daadwerkelijk vreest om die reden gedood te worden, is het immers niet geloofwaardig dat zij M. in beeld zou laten komen tijdens de videocalls met haar familie, nu dit het risico nog zou vergroten.

Waar verzoekster nog verklaart dat haar moeder de opmerkingen over de fysieke gelijkenissen als grap bedoelde, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat zij hiermee het risico dat zij en M. lopen in geval van terugkeer, afzwakt nu het gelet op de Iraakse cultuur; volstrekt onlogisch zou zijn dat haar moeder zoiets als lachend en als grap zou opmerken indien de gelijkenissen daadwerkelijk zo overduidelijk zouden zijn dat er geen enkele discussie over het verwantschap zou bestaan.

De Raad stelt vast dat verzoekster deze motieven, die correct en pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, op geen enkele concrete wijze tracht te weerleggen. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift immers louter tot het louter herhalen van de door haar gekoesterde vrees dat zij en haar zoon zouden worden vermoord in geval van terugkeer naar Irak omwille van de gelijkenis met haar schoonbroer die haar verkrachtte en het aanhalen van een deel van haar verklaringen hierover, zonder op enige concrete wijze in te gaan op de omstandige motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot het feit dat zij M. in beeld laat komen tijdens videochats met haar familie in Irak.

Het komt aan verzoekster toe de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten door deze aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hiertoe volledig in gebreke blijft en deze motieven onverkort overeind blijven zodat deze overgenomen worden door de Raad.

Verder gaf verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud ook aan dat A. op Facebook zit en een nieuwe job heeft bij de overheid. Zij verklaart dat zij dit te weten kwam via haar zus die dit terloops zou hebben gezegd tijdens een van hun gesprekken, maar zij kan niet verduidelijken hoe haar zus dit zou weten zonder bevriend te zijn met A. op Facebook, maar louter omdat zij in dezelfde wijk zou wonen als A., zoals zij verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud (notities PO, p. 13). Dat verzoeksters zus zou vernemen hebben dat A. bij de overheid werkt kan nog op toeval berusten, maar dat zij zou weten dat A. op Facebook zit, veronderstelt een nauwere band dan louter in dezelfde wijk wonen. In de bestreden beslissing wordt dan ook op goede gronden gemotiveerd: *“Moet hier overigens worden aan toegevoegd dat het sterke vermoeden bestaat dat uw familie, mogelijks ook uzelf, tot op heden nog steeds persoonlijk contact heeft met A.. Zo geeft u op een gegeven moment aan dat A. op Facebook zit en een nieuwe job heeft bij de overheid. U gevraagd hoe u dit weet, wijst u erop dat u dit via uw zus vernam. Vervolgens gepolst of uw zus dan misschien bevriend is met A. op Facebook, geeft u het bizarre antwoord ‘Nee, maar ze wonen in dezelfde wijk’. Het mag duidelijk zijn dat het loutere feit in iemands buurt te wonen niet betekent dat u ook zou weten of iemand een account heeft op Facebook. U hierop gewezen merkt u op dat u niet weet hoe uw zus dit weet maar een tijdje terug zou uw zus u laten weten hebben dat A. een nieuwe job heeft bij de gouverneur. U vervolgens gevraagd hoe het gesprek met uw zus op het onderwerp ‘A.’ komt, stelde u dat u uw zus vroeg hoe het daar is en of K., uw echtgenoot, en zijn mensen nog bij uw familie langskomen om hen te bedreigen. Uw zus zou u toen over A. zijn nieuwe job verteld hebben (zie CGVS p. 13). Dient hier allereerst nogmaals te worden opgemerkt dat uw voorgaande verzoeken allen werden afgewezen op grond van hun ongeloofwaardigheid. Dat u dus tot op heden uw zus zou moeten vragen of K. en zijn mensen nog langskomen bij uw familie om hen te bedreigen, kan niet worden weerhouden. Dat u aldus op die manier via uw zus nieuws over A. zou verkregen hebben, houdt evenmin steek. Bovendien kan geenszins worden ingezien welke relevantie het nieuws over A. zijn nieuwe job kan hebben als u uw zus enkel vroeg naar de eventuele bedreigingen. Dat u thans wel weet blijkt te hebben van het feit dat A. een Facebookaccount heeft, bovendien ook weet dat zijn profielnaam begint met ‘A.’ - een account kan eender welke naam hebben en hoeft niet perse de persoonlijke voornaam te dragen - én eveneens weet dat hij nu een nieuwe job heeft bij de overheid (zie CGVS p. 13), wijst er toch sterk op dat er tot op heden persoonlijk contact is, dit minstens tussen uw familie en A.. Niet alleen bevestigt dit nog maar eens dat aan de asielmotieven die u naar voor bracht in uw voorgaande verzoeken geen geloof kan worden gehecht. Het ondermijnt eveneens uw huidige verklaringen aangaande uw vrees te worden gedood in geval van een terugkeer naar Irak omdat direct duidelijk zal zijn dat A. de vader is van M.. Het valt immers geenszins te begrijpen dat u, indien uw relaas de waarheid bevat en de fysieke gelijkenissen tussen uw zoon en uw schoonbroer zo sterk zijn, M. zelfs nog toestaat tijdens de videocalls met uw familie in beeld te komen. U hiermee geconfronteerd en gewezen op het risico dat iemand van uw familie dan mogelijks K. of M. zal contacteren om hen hierover aan te spreken, stelt u vaagweg ‘ik denk het niet’ (zie CGVS p. 15). Gezien de vrees die u thans inroept voor zowel uzelf alsook uw zoon, kan toch verondersteld worden dat u geen enkel risico zou willen nemen. U repliceerde dienaangaande dat uw moeder, wanneer ze opmerkingen maakt over de sterke fysieke gelijkenissen, aan het lachen was en het als grap bedoelt (zie CGVS p. 15). Het spreekt voor zich dat u uw eigen verklaringen aangaande het risico dat u en M. lopen ingeval van een terugkeer naar Irak hiermee danig afzwakt. Het is immers volstrekt onlogisch, de Iraakse cultuur indachtig, dat uw moeder zo iets al lachend en als grap bedoelend zou opmerken indien de gelijkenissen zo duidelijk zijn en er geen enkele discussie over het verwantschap kan bestaan.”* De Raad stelt vast dat verzoekster ook deze motieven volledig ongemoeid laat in het verzoekschrift.

Verzoeksters algemene betoog in het verzoekschrift, onder verwijzing naar de Nansen Note in zake vrouwen met een buitenechtelijk kind en een artikel op de website van Al Jazeera dat vrouwen met een buitenechtelijk kind onder het Vluchtelingenverdrag vallen en, onder verwijzing naar de “Country Guidance Iraq” van 2021 dat eremoorden op vrouwen, en discriminatie en gender-gerelateerde mensenrechtenschendingen veel voorkomen in Irak, kan niet anders doen besluiten. Het wordt niet betwist dat eremoorden op vrouwen veel voorkomen in Irak. Hierboven werd evenwel vastgesteld dat verzoekster haar vrees dat de fysieke gelijkenissen tussen haar zoon M. en haar schoonbroer A. aan het licht zullen brengen dat A. de biologische vader is en niet haar echtgenoot K. niet aannemelijk maakt.

Uit het voorgaande volgt verder dat verzoekster nog contact heeft met familieleden in Irak en dat haar vrees voor vervolging door haar echtgenoot omwille van het feit dat zij de kinderen zou hebben meegenomen tegen zijn wil of haar overspelige relatie met een Iraakse man in België ongeloofwaardig werd geacht in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming. De loutere verwijzing naar algemene landeninformatie over de positie van vrouwen volstaat niet om te besluiten tot het bestaan van een nieuwe element of feit dat aan de orde is en die de kans aanzienlijk groter maakt op internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte stelt de Raad vast dat het door verzoekster bij het CGVS neergelegde document met betrekking tot verzoeksters echtgenoot en het terechtzitting neergelegde document dat betrekking heeft op

verzoekster, en waaruit enkel kan worden opgemaakt dat zij nog steeds geregistreerd zou staan als gehuwd met haar echtgenoot, niet tot een ander besluit kunnen leiden. Daargelaten de bewijswaarde van deze documenten kan hieruit enkel worden afgeleid dat verzoeksters echtgenoot nog in leven is en zij nog steeds geregistreerd is als zijnde gehuwd en kunnen deze documenten verder geen ander licht werpen op de bovenstaande analyse.

Gelet op het geheel van verzoeksters verklaringen in samenhang bezien met de door haar voorgelegde documenten in het licht van de beschikbare landeninformatie met betrekking tot haar land van herkomst, besluit de Raad dat de door haar aangevoerde nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek de kans niet aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, omdat zij haar bewering dat door de fysieke gelijkenis tussen haar jongste zoon M. en haar schoonbroer A. zal blijken dat deze laatste de biologische vader is van M. niet aannemelijk kan maken.

Met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Irak en de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij afkomstig is uit Najaf in Zuid-Irak (verklaring volgend verzoek, punt 10), en niet Bagdad zoals verkeerdelijk wordt gesteld in de bestreden beslissing. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wordt in de aanvullende nota van verwerende partij, onder verwijzing naar de COI Focus, “Irak – Veiligheidssituatie” van 24 november 2021, het EUAA Country of Origin Report, “Iraq: Security situation” van januari 2022 en de EUAA “Country Guidance Note Iraq” van juni 2022 volgende beoordeling gemaakt:

“Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EUAA Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierechtlijn. Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is.” Met betrekking tot de situatie in de provincies in Zuid-Irak, waaronder Najaf, de provincie waarvan verzoekster afkomstig is, wordt in de aanvullende nota het volgende gesteld:

“Het Iraakse zuiden omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021 en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022) blijkt dat

de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de Popular Mobilisation Forces (PMF) zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving. De negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waren niet rechtstreeks verwickeld in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De PMF rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Dit belet evenwel niet dat ISIS nog steeds terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. In Zuid-Irak zijn de activiteiten van ISIS grotendeels gelimiteerd tot de provincie Babil. Er is slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten toe te schrijven aan de groepering. Deze vinden voornamelijk plaats in en rond de stad Jurf al-Nasr (voorheen Jurf al-Shakhr genoemd), gelegen in het noorden van de provincie Babil, en hebben de leden van de PMF, de ISF en het elektriciteitsnet als doelwit. Na de herovering van Jurf al-Nasr op ISIS in 2014 is de soennitische bevolking verdreven door sjiiitische milities. De sjiiitische milities die Jurf al-Nasr controleren hebben de stad volledig afgesloten voor buitenstaanders. De oorspronkelijke soennitische bevolking kan bijgevolg nog steeds niet terugkeren naar de stad. Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer inter- of intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eengerelateerd geweld. De Iraakse overheid heeft een Joint Operation Command opgericht om het tribale geweld en het militiegeweld in te dijken. Hoewel de autoriteiten hierbij moeilijkheden ondervinden blijft het aantal burgerdoden beperkt. De sjiiitische milities zijn eveneens betrokken in smokkelpraktijken en andere criminele praktijken. Personen die de activiteiten van de milities in de weg staan worden bedreigd en geïntimideerd. Het gebeurt dat dergelijk geweld als tribaal geweld afgedaan wordt, daar de autoriteiten de betrokkenheid van de milities niet durven te onderzoeken. In Zuid-Irak vinden er eveneens geregeld aanslagen plaats op konvooien van de internationale coalitie door middel van IEDs (improvised explosive devices) en raketten. Deze aanvallen zijn een gevolg van de geopolitieke spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran en eisen doorgaans geen burgerslachtoffers.

Sinds 2011 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt, aangeklaagd. Net zoals in Bagdad vonden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige anti-regeringsprotesten plaats. Nadat deze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels stilgevallen waren, hernamen de protesten in mei 2020 hoewel er minder burgers aan deelnamen. Tegen het einde van 2020 escaleerden de protesten in Thi Qar en Basra opnieuw nadat activisten het doelwit waren geworden van geweld. Ook in 2021 vonden er in verschillende steden in Zuid-Irak (soms gewelddadige) demonstraties plaats. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageren met buitensporig, dodelijk geweld op deze protesten. Ook buiten de demonstraties kunnen activisten het slachtoffer worden van ernstige mensenrechtenschendingen. Op 10 oktober 2021 werden er parlementsverkiezingen georganiseerd.

Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De verliezende partijen zoals de Fateh Alliantie (de sjiiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities) aanvaardden de uitslagen niet en hebben op verschillende plaatsen in Irak betogingen georganiseerd. Deze betogingen verliepen niet altijd vreedzaam en leidden af en toe tot schermutselingen met de ordediensten. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EUAA COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.”

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel voor burgers in Najaf in Zuid-Irak geen reëel risico op het leiden van ernstige

schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bestaat. Dit is ook in lijn met de EUAA *Country Guidance* Iraq van juni 2022 (p. 208-210).

De verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het rechtsplegingsdossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn. Het door haar aan het verzoekschrift toegevoegde overzicht van krantenkoppen heeft betrekking op nieuwsberichten die dateren van voor het EUAA rapport van januari 2022 en bevat enkel titels van nieuwsberichten zonder verdere toelichting zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Ook de in het verzoekschrift geciteerde bronnen dateren van voor het voormelde EUAA rapport en hebben verder enkel betrekking op de situatie in Bagdad en de spanningen in de groene zone en de aanvallen van ISIS op de Iraakse hoofdstad.

De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door verzoekster werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal terecht besloten om het vierde beschermingsverzoek van de verzoekster *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord.

Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 26 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS, stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift niet wordt toegelicht hoe deze bepaling door de bestreden beslissing zou geschonden zijn zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET